

Ο ΔΙΑΛΟΓΟΣ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

ΤΟΥ FELIX SALTEN

ΤΟ ΑΜΑΡΤΗΜΑ ΜΙΑΣ ΜΗΤΕΡΑΣ

ΠΡΟΣΩΠΑ : ΑΝΝΑ, 40 χρόνων. ΦΡΑΓΚΙΣΚΟΣ, 20 χρόνων, γιός της Άννας ΖΩΡΖ. 35 χρόνων, θεός του Φραγκίσκου.

(Σ' ένα μικρό κομμάτι σαλονιού. Η Άννα κάθεται μόνη και διαβάζει. Άφρονται μπαινιέ μέσα ο Ζωρζ).

ΑΝΝΑ (έντρομη).—Θεέ μου !... Ό Ζωρζ !... (Τό βιβλίο πέφτει από τά χέρια της). ΖΩΡΖ.—Ναί, έγω είμαι, ό Ζωρζ. Ηρόθα... Ηρόθα. Όπως σου τό είχα υποσχεθεί... Η μάλλον, όχι, δεν τό είχα υποσχεθεί σ' έσένα, αλλά στον άδελφό μου, τό πρώτο μου άδελφό, τον όποιο σκότωσες !...

ΑΝΝΑ (τρέμοντας).—Έγώ ;... Έγώ ;... ΖΩΡΖ.—Έσύ, ναί. Βέβαια δεν τόν σκότωσες με τά ίδια σου τά χέρια. Άλλά τόν σκότωσες με τήν άπιστία σου, με τήν προδοσία σου. Δεν ήνε λοιπόν τό ίδιο σάν τό τον δολοφόνησες με τά ίδια σου χέρια ; ΑΝΝΑ (όλο καί πού παραγγιμένη).—Θεέ μου ! Σωπά, σέ ίκετεύω... ΖΩΡΖ.—Θημάσσι, θημάσσι τόν όρο που έκανα τότε ; Τόν θημάσσι ; (Η Άννα ξεσπάει σέ κλάματα).

ΖΩΡΖ.—Είχα όριμιστεί νά σέ τιμωρήσω. Καί σου είπα ότι ή τιμωρία σου θα σου έρχοταν μέσον τού γιού σου. Τό παιδί σου θα εκδικιόταν τόν θάνατο τού πατέρα του. Όπως ή Κλυταμνήστρα, θα εκδίνεσσο καί σέ από τό γιό σου. Θα γινόταν άξίμαγα για σένα ό γιός σου ένας φοβερός Όφέςτης. Λικά σου είχα πιά τότε... Θημάσσι ;... ΑΝΝΑ (με φωνή πιγυμένη από τούς λυγμούς).—Θημάσσι... ΖΩΡΖ.—Έφτασε λοιπόν ή στιγμή τής εκδίκησης. Επει δόδεκα όλόκληρα χρόνια τήν περίμενα αυτή ή στιγμή. Περίμενα νά ένμηλιωθεί ό γιός σου, για νά είναι σέ θέση νά τά καταλάβη όλα, καί νά σου φερθή όπως σου άξίζει.

ΑΝΝΑ.—Ζωρζ !... Είνε φοβερό !... ΖΩΡΖ.—Επί χρόνια όλόκληρα δεν άκουσες νά μιλούν για μένα. Καί ίσως θα νόμισες ότι, επειδή ζούσα πολύ μακριά, τά είχα ξεχάσει όλα, καί σένα καί τόν δυστυχιόμένο μου άδελφό, καί τόν όρο μου, καί τό γιό σου. Μά όχι. Δεν ξεχάσα τίποτα. Όλα είναι ζωντανά μέσα στη μνήμη μου, σάν νά ήταν χτές. Όπως έλαψες στο θάνατο μου. Μά δεν πεθανα, καθώς έλπεις... Δεν υπορνή νά πέθανω πριν πραγματοποιήσσο τήν εκδίκησί μου. Καί νά πού ήρθα, επί τέλους ! Καί τώρα... τώρα θα πάω νά βρω τόν γιό σου, τόν Φραγκίσκο. Ξέρω που έράζεται... ΑΝΝΑ.—Όχι, όχι, Ζωρζ... Σέ ίκετεύω... Δεν θα τό κάνης αυτό.

ΖΩΡΖ.—Θα τού τά πώ όλα. Θα τού πώ πως πέθανε ό πατέρας του. Θα τού πώ τήν αλήθεια. Έσσύ τού έχεις πη ότι σκοτώθηκε σέ κάποιον κληχετικό δυστύχημα. Μά έγω θα τού πώ τωρα όλη τήν αλήθεια... Θα τού πώ πόσο ό άνηρας σου, ό δύστυχός πατέρας σου, σ' αγαπούσε καί πως μά μέρα τόν πρόδωσε με τόν κόμητα Λεμιερέν, τό φίλο σου... Έσύ... έσύ, ή νεαρά τόν γυναίκα, πού τήν έλάτρευε, έσύ ή μητέρα τού παιδιού του... Καί ύστερα, ό τυλάιπορος άδελφός μου, τρελλός από τήν άπελπισία του, πήγε στο δάσος καί σκοτώθηκε. Θα τά πώ όλα αυτά στο γιό σου. Θα τού πώ πως βόηχα τόν πατέρα του, τήν ίδια μέρα τής αυτοκτονίας του, στο δάσος, με τόν

ΖΩΡΖ.—Τό γράμμα αυτό τό πήρα έγώ...

κήπο τής βίλλας της καί περνούσε όλη τή μέρα τρέχοντας στους κάμπους. Καί κάθε βράδυ, ήρχινα με τά πόδια σ' ένα γειτονικό χωριό. ν' αγοράσίω γάλα από μά γνωστή τής κυρούλα. Τό βράδυ τής 28 Νοεμβρίου 1796, ή Λουίζα, μόλις μπηξε στο σπίτι τής κυρούλας, είδε μερικούς αγριανθρώπους νά όρνου ένάνο της, νά τη φιμώνουν, νά τήν δένουν χειροπόδαρα καί νά τήν πετούν στο ύπόγειο μαζί με τούς άλλους κατοίκους τής επαύλειος. Όστερα ό ήρωαί έφανα παντού νά βρουν χρομίατα ή πολύτιμα άντικείμενα. Τ' άρνητικά όμως άποτέλεσματα των όρευνών τους τους έκαναν έξω φρενών. Καί άπεφάσαν νά σκοτώσουν τούς άρχιμαύτους τον, για νά τους εκδικηθουν επειδή δεν είχα λείπα ! Κατέδξαν, λοιπόν, στο ύπόγειο, τοποθέτησαν τούς άρχιμαύτους στον τοίχ, τράβαξαν τίς πιστόλες τους καί ήσαν έτοιμοι ν' άρχίσουν τό μαζέλι, όταν, ξαφνικά, ή Λουίζα, ή όποια καθόρθωσε στο μεταξύ νά βγάλει τό φοιτηρό από τό στόμα της, άρχισε νά παρακαλή τούς κατούργους νά φανούν πονετικοί. Η φωνή τής μεγάλης καλλιτέχνιδος — ή φωνή αυτή πού είχε συγκινήσει τόσο τήν καρδιά τού Ταλμά — μαλάκωσε καί αυτή τήν πέτρινη καρδιά των κατούργων !... Ο ήρωαί κατέδσαν τά πιστόλια τους κ' έφργαν, χωρίς νά περάξουν κανένα απ' τούς άρχιμαύτους των ! Τήν άλλη μέρα τό πρωί μερικой διαβάτες άπελευθέρωσαν τούς κατοίκους τής επαύλειος. Δεν άρρηξαν όμως νά καταλάβουν ότι έπρεπε νά ξεαναδούσιν τή Λουίζα. Η καλλιτέχνις είχε τρελλαθί από τό όρβο καί τήν άγονία της ! Τήν μετέφεραν σ' ένα άσπιο, όπου καί πέθανε ύστερα από ένα έτος. Η Λουίζα Πτεγκαρσέν έζησε μονάχα 28 χρόνια. Ύπάρχει όμως άνθραπος, ό όποιος νά γνώρισε τόσες τραγικές περιπέτειες μέσα σέ τόσο λίγο χρονικό διάστημα ;

χρόταφο τρυπημένο από μά σφαίρα, με τό πρόσωπο παραμορφωμένο, χωρίς ζωή. Καί θα διαβάσω άκόμα στον Φραγκίσκο τό γράμμα, τό όποιο ό πατέρας του άφρονε για σένα. Τό γράμμα αυτό ήνε ή μεγαλύτερη από δείξεις για δια.

ΑΝΝΑ.—Ζωρζ !... Ζωρζ !... Έλεος !... ΖΩΡΖ.—Τό γράμμα αυτό τό πήρα έγώ, τό ξερέψεις. Καί τό φύλαξα. Καί τό έχω τώρα μαζί μου. Δεν σου τό έδωσα τότε, γιατί θα τό έξαφάνιζες. Άλλά ό γιός σου θα τό διαβάσει, κ' έτσι θα ήνε σάν ν' άκούη τήν ίδια τή φωνή τού πατέρα του. Καί ή φωνή αυτή θα σέ καταδικάσει καί θα σέ διώξει, για πάντα, μέσα από τήν καρδιά τού παιδιού σου. Για πάντα !... ΑΝΝΑ.—Δεν θα τό κάνης αυτό, Ζωρζ... Σέ ίκετεύω... Έχω άρξατά ύποφέρει... Έχω άρξατά μετανοιώσει... Έλεος !... ΖΩΡΖ (έξακροουθήντας νά μην άκούη τίς ίκετίες τής Άννας).— Έσανα τότε ύπομονη. Σώπασα, άφρησα τόν κόσημο νά ποτήρη ότι ό άδελφός μου σκοτώθηκε τυχαία, στο κινήγ. Σώπασα που πάντουν χάρην τού παιδιού. Αυτό τό καιμένο δεν είχε παρά έσένα, κ' έπρεπε νά μη μάθθ ό κόσημο τί τέρας ήταν ή μητέρα του. Έπρεπε νά μη χάσης τήν θέσι σου στην κοινωνία. Σώπασα τότε. Άλλά τώρα θα μάλίσω. Τότε άλλωστε τό παιδί σου ήταν μικρό καί δεν θα καταλάβαινε. Τώρα όμως ήνε καιρός νά τά μάθθ όλα... δια...

ΑΝΝΑ.—Μην τό κάνης αυτό, Ζωρζ. Σέ ίκετεύω. Μην τό κάνης... Θα γινόμισε πολύ δυστυχιόμένο, ό Φραγκίσκος κ' έγώ. (Άσφαμα μπαίνει ό Φραγκίσκος).

ΖΩΡΖ.—Ό Φραγκίσκος !... Σέ άνεγγυόμω άμέσως, παιδί μου. Μοιάζεις τόσο με τόν πατέρα σου ! Είμαι ό άδελφός τος, είμαι ό θεός σου Ζωρζ !... ΦΡΑΓΚΙΣΚΟΣ.—Είμαι πολύ συγκινήμένος, γιατι βλέπω τόν άδελφό τού πατέρα μου. (Πέφτει στην άγκαλία τού Ζωρζ). ΖΩΡΖ (φαίλωντας τον).— Έρχομαι από τήν Άμερική. ΦΡΑΓΚΙΣΚΟΣ.—Για νά ήδητε έμένα καί τήν μητερούλα μου ; Δεν ήνε έτσι ; Καί για νά μείνετε μαζί μας, ίσως. Τί εύτυχία !... Έτσι δεν θα ήμασταν πια μόνοι μας, ή μητερούλα μου κ' έγώ... ΖΩΡΖ.—Δεν ξέρω αν θα μείνω... ΦΡΑΓΚΙΣΚΟΣ.—Μά γιατι νά μη μείνετε ; Θα σάς αγαπούμε πολύ. Δεν είμαι κακό παιδί έγώ, ξεροτες. Καί ή μητέρα μου ήνε τόσο καλή ! Είνε μά άγία γυναίκα. Καί ό πατέρας μου φαίνεται ότι τήν έλάτρευε. Η καιμένη !... Δεν παντρευτήκε, μολοστί χήρευε τόσο νέα, μά ν' άφοσιωθή τελείως σ' έμένα. Κιττάξτε τήν... Κλαίει... Συγκινήθηκε πού σάς είδε... (Ό Ζωρζ συμπαινει. Η Άννα κατάκλημη παρακωλουθεί με άγονία τίς κινήσεις τού).

ΦΡΑΓΚΙΣΚΟΣ (κινττάζοντας προσεκτικά τόν Ζωρζ).—Λέτε ότι μοιάζω τού πατέρα μου ; Μά γιατί νά μη μείνετε καί έσείς. Ημουν πολύ μικρός όταν ό πατέρας μου σκοτώθηκε στο κινήγ, κ' ήμωσ τόν θυμόμωνα άμωδρά. Μανά... Ηέστε καί σεις στο θετο Ζωρζ νά μείνη. ΑΝΝΑ (με φωνή κοιμημένη).—Μείνε, Ζωρζ... ΖΩΡΖ (από μέσα του).—Τί φρικτό, Θεέ μου !... Για νά εκδικηθώ τήν ένοχη μητέρα, θα κάνω δυστυχιόμένο τό άθωο αυτό παιδί. Μόχ φαίνεται ότι δεν θα τό θέλη αυτό ή ψυχή τού άδελφού μου. Όχι, όχι... ΦΡΑΓΚΙΣΚΟΣ.—Λοιπόν, τί μοιμωρφήξτε, θεέ μου ; Θα μείνετε ; ΖΩΡΖ.—Δεν μπορώ δυστυχώς νά μείνω τώρα για πολλή καιρό. Ηο θα για νά σάς ίδω καί νά φέρω πάμ. Άλλ' άργότερα, μπορώ νά ξεναρθώ. Καί τότε, ίσως μείνω για πάντα. ΦΡΑΓΚΙΣΚΟΣ.—Όραία !... Καί τώρα, επιτρέψατέ μου νά πάω νά σάς φέρω μά φωτογραφία τού πατέρα μου. (Ό Φραγκίσκος φέυγει. Η Άννα κινττάζει άφρονη, με βλέμματα ίκεσίας, τόν Ζωρζ, ό όποιος τήν βλέπει σκεπτικός).

ΑΝΝΑ (τρέμοντας όλη).—Θα τό δώσης τό γράμμα, Ζωρζ ; ΖΩΡΖ (βγάξει από τήν τσέπη τόν ένα κληνημένο γράμμα καί τό δίνει στην Άννα).—Νάτο ! Πάστε τό καί κάνετέ τό ότι θέλτε. ΑΝΝΑ (χρόβοντας γρήγορα — γρήγορα τό γράμμα στο στήθος της).—Εύχαριστώ, Ζωρζ ! Μ' έσωσες !... ΖΩΡΖ.—Σάψω τόν Φραγκίσκο. ΑΝΝΑ.—Σ' ευχαριστώ άκόμα περισσότερο γι' αυτό. (Μπαίνει ό Φραγκίσκος με μά φωτογραφία στο χέρι). ΦΡΑΓΚΙΣΚΟΣ.—Θεέ Ζωρζ. Κινττάξε αυτή ή φωτογραφία τού πατέρα μου. Τήν είχε βγάλε λίγον καιρό πριν σκοτωθεί στο κινήγ. ΖΩΡΖ (κινττάζοντας τή φωτογραφία).—Στό κινήγ... Ναι... ΦΡΑΓΚΙΣΚΟΣ.—Τί νά σάς πώ... Έγώ ποτέ μου δεν θα πάω νά κινήγησο. Φοβάμαι μή σκοτωθώ κ' έγώ άδικα, όπως ό πατέρας μου... ΖΩΡΖ (τραβώντας τον στην άγκαλία τού καί φιλώντας τον στορχνά).—Ό Θεός νά σέ φυλάη, παιδί μου ! Ό Θεός νά σέ φυλάη από τέτοιες φρικτές συμφορές, από τέτοια τρομερά δυστύχημα ! ΑΝΝΑ.—Ναί, ό Θεός νά σέ φυλάη, αγαπημένο μου παιδί !...